

רע"פ 824/15 - דור פרץ נגד התביעה הצבאית הראשית

בבית המשפט העליון

רע"פ 824/15

לפני: כבוד הנשיאה מ' נאור

המבקש: דור פרץ

נ ג ד

המשיבה: התביעה הצבאית הראשית

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים מיום 29.1.2015 בתיק ע/9/15 שניתן על ידי כבוד המשנה לנשיא תא"ל ד' פייליס וכבוד השופטים: אל"ם א' פורת ו-מ' דוידוביץ'

בשם המבקש: עו"ד אליהו ארביב

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים מיום 29.1.2015, בגדרו התקבל ערעורה של המשיבה על קולת גזר הדין שהשית על המבקש בית הדין הצבאי המחוזי (דרום) ביום 26.1.2015.

2. המבקש הורשע בבית הדין הצבאי המחוזי, על יסוד הודאתו, בשתי עבירות של שימוש בסם מסוכן (סעיפים 7(א) ו-7(ג)) לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג-1973) ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט (סעיפים 29(ג) ו-244 לחוק העונשין, עמוד 1

התשל"ז-1977). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, עליהן אין כאמור מחלוקת, בחודש יולי 2014 השתמש המבקש בסם מסוג קנביס בשתי הזדמנויות סמוכות, מחוץ למסגרת הצבאית. אחד ממעשי השימוש בסם נעשה בשעת בוקר מקדמת, סמוך למועד חזרתו של המבקש ליחידה הצבאית בה שירת כשוטר צבאי. כחודשיים לאחר מכן, השתמש המבקש בסם מסוג LSD במסיבה מחוץ למסגרת הצבאית. משנודע למבקש כי זומן לחקירת המשטרה הצבאית החוקרת, פנה לחייל מיחידתו וביקש ממנו להודיע לשניים מחבריו של המבקש כי הוא עתיד להיחקר. ממסמך הפרטים הנוספים (1/ס) עלה בנוסף כי לאחר שנודע למבקש על זימונו לחקירה, החביא מספר פריטים שונים שהיו בחדרו בבסיס בו הוא משרת (מבחנה וכן קעריות פלסטיק שחתך מבקבוקי פלסטיק).

בית הדין הביא במניין שיקוליו בקביעת מתחם הענישה ההולם את חומרת מעשיו של המבקש ואת החומרה היתרה שיש לייחס להתנהגותו לנוכח היותו שוטר צבאי, האמון על שמירת החוק. במסגרת גזר הדין נתן בית הדין משקל ניכר לנסיבותיו האישיות של המבקש ולאפשרויות השיקום שלו. בית הדין מצא כי הגם שיש מקום להשית על המבקש עונש מאסר בפועל, ראוי כי בקביעת אורכו יבואו לידי "ביטוי של ממש" לשיקולי שיקומו של המבקש, ובפרט ראוי להימנע מעונש שיתלווה אליו רישום פלילי מלא. על כן, הוטלו על המערער 90 ימי מאסר בפועל, מהם 60 ימים שירוצו בכליאה ממשית ו-30 ימים שירוצו בעבודה צבאית. כן הוטלו על המערער עונשי מאסר מותנה, הורדה לדרגת טוראי ופסילת רישיון.

3. על גזר דין זה ערערה המשיבה לבית הדין הצבאי לערעורים. בערעורה טענה המשיבה כי יש מקום להחמרה ממשית ברכיב המאסר בפועל שהושת על המבקש, וזאת לנוכח הצורך לעקור מן השורש משורות הצבא מעשי שימוש בסמים. בית הדין לערעורים קיבל את ערעור המשיבה, וקבע כי מעשיו של המבקש "מהווים סטייה ניכרת מנורמות ההתנהגות המצופות מכל חייל ובוודא מנושא תפקיד שיטורי". בהתחשב בהצטברות מעשיו של המבקש ובנסיבות ביצועם, כך נקבע, הענישה שהוטלה הייתה מקלה במידה המצדיקה את התערבות ערכאת הערעור. בית המשפט שקל את נסיבותיו האישיות של המבקש ואת הודאתו באשמה, אך מצא כי יש מקום ליתן בכורה לשיקולי הלימה והרתעה. על כן, וחרף העובדה שהחמרת העונש גררה עמה רישום פלילי מלא למבקש, החמיר בית הדין לערעורים את עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער לארבעה חודשי מאסר וחצי שירוצו בכליאה ממשית.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

4. בבקשתו טען המבקש כי העניין מעורר שאלות בעלות אופי משפטי וציבורי, בהתייחס לשיקולי הענישה. בפרט, לטענת המבקש, כאשר מדובר ב"מעידה חד פעמית", יש לתת לכך משקל ולהעדיף עונש אשר לא נלווה אליו רישום פלילי מלא. עוד טען המבקש כי נסיבותיו האישיות מצדיקות מתן רשות ערעור משיקולי צדק.

5. לאחר שעיינתי בבקשה ובפסקי הדין, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להידחות. סעיף 440ט(ב) לחוק השיפוט הצבאי, התשל"ו-1955 קובע כי בבקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית הדין הצבאי לערעורים "לא תינתן רשות לערער אלא בשאלה משפטית שיש בה חשיבות, קשיות או חידוש". בית משפט זה הבהיר זה מכבר כי השיקולים המנחים את הדין בבקשות לפי סעיף 440ט לחוק השיפוט הצבאי, דומים במידה רבה לשיקולים המנחים את בית המשפט בבואו לדון בבקשות רשות ערעור לפי חוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, כפי שנקבעו ב-ר"ע 103/82 חנין חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982) (ראו: רע"פ 25/87 הבר נ' התובע הצבאי הראשי, פ"ד מב(1) 45 (1987); ראו גם: רע"פ 1497/10 שיטריט נ' עמוד 2

התובע הצבאי הראשי (2.5.2010); רע"פ 1331/14 אבו נ' התביעה הצבאית הראשית (7.3.2014)). רשות ערעור בגלגול שלישי
תינתן, אפוא, רק במקרים המעוררים שאלה משפטית או ציבורית רחבה, החורגת מן העניין שיש לצדדים הישירים בהכרעה במחלוקת.
ודוק: "השיקול המנחה במתן רשות ערעור איננו 'תיקון אינדיווידואלי' כי אם 'תיקון נורמטיבי'. הבחינה איננה אם נפלה טעות בפסק
הדין, לטובת צד זה או אחר, אלא האם נפלה בו טעות המחייבת תיקון הדין בשיטה כולה" (רע"פ 1275/06 התובע הצבאי הראשי נ'
קוזין (22.2.2006)). בענייננו, לא הצביע המבקש על כל סוגיה כאמור.

6. חרף ניסיונו של המבקש לטעון כי בקשתו מעלה שאלות כלליות, החורגות מעניינו הפרטי, ניכר כי טענותיו מופנות בעיקרן
כנגד המשקל שנתן בית הדין לערעורים לשיקולים השונים בקביעת העונש. טענות אלה אינן מעלות שאלה משפטית המצדיקה מתן
רשות ערעור. מכל מקום, הלכה היא כי טענות בנוגע לחומרת העונש כשלעצמן אינן מקימות עילה למתן רשות ערעור בפני בית
משפט זה, אלא בנסיבות בהן הייתה סטייה ניכרת ממדיניות הענישה (ראו והשוו: רע"פ 1174/97 רפאלי נ' מדינת ישראל
(24.3.1997); רע"פ 4902/14 צבאן נ' מדינת ישראל (16.7.2014); רע"פ 639/15 גבארה נ' מדינת ישראל (5.2.2015)). זהו
אינו המקרה שלפניי. מעבר לנדרש אציין, כי ספק בעיני אם ניתן להתייחס למקרהו של המבקש כאל "מעידה חד פעמית" - כלשונו
של המבקש - בהתחשב בכך שמדובר בשלושה אירועים נפרדים, הרחוקים זה מזה בזמן, ובהתחשב בנסיבותיה של עבירת שיבוש
מהלכי המשפט, אשר כללה מספר פעולות שבוצעו במתכוון ומתוך תכנון ונועדו להכשיל את החקירה בעניינו של המבקש.

7. אף לא מצאתי ממש בטענתו של המבקש כי מקרהו הוא בגדר המקרים הנדירים המצדיקים מתן רשות ערעור לאור
שיקולי הצדק, ובשל קיומה של שאלה אנושית-מצפונית. בעניין זה, טענת המבקש היא בעיקרה כי בית הדין לערעורים לא ייחס משקל
מספיק לנסיבותיו האישיות. טענה זו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור. ממילא, מעיון בפסקי הדין עולה בבירור כי נסיבותיו האישיות של
המבקש נשקלו בכובד ראש בקביעת גזר הדין, הן בבית הדין המחוזי והן בבית הדין לערעורים. בענייננו, בהתחשב בחומרת העבירות
ובנסיבות ביצוען, לא ראיתי פגם ברכיב המאסר בפועל שהוטל על המבקש, חרף ההתחשבות בנסיבותיו האישיות.

8. בקשת רשות הערעור נדחית, בלא שנדרשה תגובת המשיבה.

ניתנה היום, כ"א בשבט התשע"ה (10.2.2015).

ה נ ש י א ה